

Geçmiş ve bugün arasındaki ‘Şeffaf Kabuk’

Galeri Nev İstanbul’da açtığı ‘Şeffaf Kabuk’ başlıklı sergisinde erken dönem işlerini yeniden düzenleyen Ani Çelik Arevyan, “Arşivimdeki fotoğrafları birleştirerek geçmiş ve bugün arasındaki mesafeyi kapatmak istedim. Üst üste binen figürlerin yarattığı dinamizm ve ortaya çıkan karmaşık kompozisyonlar, onları barok dönem heykellerine yakınlaştırıyor” diyor.

MELİKE BAYIK

melike.bayik@gmail.com

■ ‘Şeffaf Kabuk’ isimli serginizin kavramsal çerçevesini nasıl kurguladınız?

Fotoğraflarımda, bitkiler ve insan bedeninin ifadesi olan figür arasında benzerlikler kurmayı seviyorum. Bu benzerliklerin aktardığı hareket hissi, fotoğraflarımdaki kompozisyonların da çıkış noktası. Sergide dört farklı seri bir araya geliyor. Bunlardan ‘Overlay’ serisinde, geriye dönük bakışla 30 yılı aşkın süredir arşivimde tuttuğum fotoğrafları birleştirerek geçmiş ve bugün arasındaki mesafeyi kapatmayı istedim. Bu serim, aslında diğer serilerimde sürdürdüğüm iki fotoğraf üzerine düşünme sürecimin başlangıç noktasında duruyor. ‘Protea’ adlı yerleştirmemin ve ‘Flower With Mesh’ serisinden fotoğrafların ise iki boyuttan üç boyuta evrilen bir süreci yansıttığını söyleyebilirim. ‘Protea’daki uçma hali hem fotoğraflarda hem de enstalasyonun kendisinde görülüyor. Fotoğrafta yarattığım özgün, amorf formun boşlukta doluyor gibi olması, metal tül enstalasyonun havada asılı durmasıyla birlikte okunabiliyor. Bakır yaprakların bitkiye özdeş kıvrımları, fotoğrafın hissiyatını üç boyuta taşıyor. ‘Chrysalide’ serisinde figürün konturlarını belirsizleş-

tirmek için kullandığım metal tül, ‘Şeffaf Kabuk’ sergisinde bakış açımıza farklı bir boyut kazandırma hali ile dizileri, fotoğrafları birbirine bağlıyor. Bu malzeme, aynı zamanda bir metafor olarak bir kabuğun sarmalayıcı etkisi ve şiirselliğiyle serginin duygusunu da yansıtıyor.

■ ‘Overlay’ adını verdiğiniz seride yer alan fotoğraflarınızı bir ‘dualite’ içinde kurguluyorsunuz. Bu ‘ikilik’ nasıl geliyor?

Fotoğraflarımda kullandığım ikili imajlar, hem ifade olarak tekrarı kullanma isteğimin bir sonucu, bir yandan da genellikle başvurduğum görsel düşünme biçimim. ‘Overlay’ serisinde üst üste binen figürlerin yarattığı dinamizm ve ortaya çıkan karmaşık kompozisyonlar, onları barok dönem heykellerine yakınlaştırıyor. Bu üst üste gelme hali, gerçek ile hayal arasında bir yerde konulanmasını sağlıyor. Hatırlanan geçmişin zihnimizde bıraktığı izlerde olduğu gibi hafızanın kodları ve gerçek birbirine karışıyor. Sınırları muğlaklaşan ve keskinlikten uzaklaşan bu figürlerin beraberlikleri hem görünmeyi hem de yok olmayı içeriyor.

■ Fotoğraflarda özellikle teknik bir süreç içinde yer alan ışıktan yararlandığınızın altını çiziyorsunuz. Işık sizin için neden bu denli önemli?

Fotoğraflarımda en başından beri ışığa; ışığın nasıl yayıldığına, yansıdığına ve dönüştüğüne odaklandım. Ressam ışığı betimler, tanımlar, yapmaya çalışır, oysa fotoğrafçı ışığı görür ve kamerasıyla yakalar. Fotoğraf sadece ışıkla çalışır, bir anlamda ileri bir ışık - gölge sanatıdır. Örneğin, ‘Işık Etüdü’ serimde, ışıkla yaratılan derinlikte soyutlamayı andıran nesnelere bir yapı görünüyordu.

■ Geçmişteki üretimlerinize bugün yeniden göz atmayı, figürleri dia pozitiflerle üst üste getirerek çoğulcu bir izleni sunmayı hangi açıdan önemsiyorsunuz?

1987 yılından günümüze, fotoğrafla ilgili çalışmalarımın zamanın izlerini takip

ediyorum. Hafıza, geçmiş birikimlerimizi taşıyan bir külliyyat. Bu seri (Overlay) de zaman ve hareket üzerine kurguladığım bir diziden oluşuyor. Eğer hareketten bahsediyorsak, hareketi bir zaman içerisinde olan bir durum olarak tanımlayabiliriz. Fotoğraflarda ise zaman çok sıkıştırılmış haldedir. Kompozisyonlarımdaki hareket anını yakalamak, beni en başından beri ilgilendiren bir konu.

Ani Çelik Arevyan’ın ‘Şeffaf Kabuk’ adlı serisi 2 Nisan’a kadar Galeride İstanbul’da...